

A photograph of a wedding couple. The bride is on the left, wearing a white lace wedding dress and a thin necklace, looking towards the groom. The groom is on the right, wearing a light beige suit, a white shirt, and a patterned tie, with a white boutonniere on his lapel. They are standing outdoors with greenery and a building in the background.

เจ้าชาย ทาสเส่นหา

ตัวอย่าง

เธอคิดว่าคู่เดทที่จ้างมาคือเจ้าชายตัวปลอม
แต่เขากลับเป็นตัวจริง

รุ่งรวิน

“ทำไม อย่างน้อยผู้หญิงน่ารักอย่างคุณก็สมควรได้ทานอาหารรสเลิศในสถานที่ๆ สดหรู ในวันเกิด ทำไมไม่มีความสุขกับตัวเองล่ะ”

หล่อนรำคาญในคอเบาๆ อย่างคับข้องใจ ซึ่งเขาคิดว่าฟังดูเชือกี่เป็นบ้า “ฟังดูน่าสนใจเอามากๆ เพราะกินแต่อาหารจานด่วนตลอด” ดี อย่างน้อยการตัดสินใจหล่อนก็มีสันคลอนบ้าง “นี่เขาจ่ายแล้วไหม้ย คือไม่ใช่พอกินเสร็จคุณก็ส่งใบเสร็จให้ฉันนะคะ”

เขาหัวเราะก๊าก แม่สาวนี้น่าสนุกดีแฮะ

เขาตั้งใจเต็มที่จะอธิบายเรื่องมาร์โค แล้วค่อยพาไปส่งบ้าน เพราะแค่พาหล่อนขึ้นรถเบนซ์มาคงทำให้พวกนั้นสนุก แต่ตอนนี้รู้สึกว่ถ้าพาหล่อนไปส่งบ้าน แล้วพรุ่งนี้ถ้าเพื่อนๆ ถามอะไร แม่สาวนี่คงโกหกไม่เป็นแน่ คงยอมรับว่าแค้น้งรถไปกับเจ้าชายทางไปรษณีย์ และเพื่อนๆ ก็คงสะใจที่ได้แกล้งจนอับอาย

แต่ถ้าวันนี้เขาจะเกี้ยวหล่อนสักหน่อย ในแบบที่ไม่เป็นพิษเป็นภัย อย่างน้อยหล่อนก็คงมีเรื่องเด็ดไปเล่าให้เพื่อนฟัง แล้วสาวน้อยคนนี้ก็กลายเป็นผู้ชนะ

เขาชอบความคิดนี้ เพราะหล่อนดูเป็นคนดี จึงอยากสร้างเกราะคุ้มภัยให้เพื่อกันการโดนแกล้ง

เจ้าชายทาสแสนหา

โดย รุ่งรวิน

ตัวอย่าง

สถานการณ์นี้เลวร้ายกว่าที่ชายหนุ่มคิดไว้ เอสเตบัน โบนิเฟซ ก้าวออกจากลิฟต์ชั้นสิบของตึกในวอชิงตัน ดีซี และจ้องไปยังแผ่นป้ายบนประตูไม้โอ๊คบานหน้าตรงหน้า เคลน แอนด์ เคลน พับบลิกรีเลชั่น แอนด์ แอ็ดเวอร์ไทซิ่ง พร้อมกับรีบตรวจดูที่อยู่บนเศษกระดาษ หรีตาแคบลง กล้ามเนื้อในช่องท้องบิดเกร็งประหนึ่งเตรียมรับหมัดคู่ต่อสู้ มาร์โค ไม่ได้บอกว่าที่นี่เป็นบริษัท เพราะที่กักเอาไว้คงลงเอยในออฟิตเมนต์ผู้หญิงคนนั้น

เขาบอกว่าตัวเองว่า *อย่าทำอะไรเกินเหตุ* แต่อธิบายง่ายๆ ให้ชาวบริต้า แมคคอลลิสต์ฟังพอว่า มาร์โคกำลังอยู่ระหว่างการเดินทางเพื่อมาตามนัด แต่เอสเตบันและกองตรวจคนเข้าเมืองสหรัฐตามจับตัวเขาได้ซะก่อน

“*สคูซี่* ซินญอริน่า...*” ไม่ต้องพูดอังกฤษ เขาแก้กับตัวเอง ต้องพูดภาษาอังกฤษ! “ขอโทษครับมิส มิสเตอร์เซอริลโลไม่ได้ทำงานที่รอยัล เอสคอร์ต เซอร์วิสแล้ว ถ้าคุณบอกมาว่าจ่ายค่าบริการให้เขาไปเท่าไร ผมก็ยินดีจะจ่ายคืนให้”

นั่นไง ะไรมันจะยากขนาดนั้น อนึ่งคือเขาไม่ได้คิดมาหาผู้หญิงคนนั้นถึงที่ทำงานด้วยการแฉ่งข่าวน่าอภิมย

แต่ตอนนี้เขามาไกลเกินกว่าจะถอยหลังแล้ว เพราะไม่อาจยอมให้มาร์โคทำชื่อเสียงล้ำค่าของวงศ์ตระกูลต้องมัวหมอง เพราะครั้งหนึ่ง

* ขอโทษ

โบนิเฟซ เดอ อาพูเลียเคยมีอิทธิพลเทียบเท่าตระกูลเมดิชีส เคยเป็นผู้อุปถัมภ์ศิลปินเอกหลายคน รวมถึงไมเคิล แองเจโล กับลีโอนาร์โด ดา วินชี และเป็นต้นตระกูลชนชั้นขุนนางซึ่งเริ่มตั้งแต่ศตวรรษที่สิบสอง โดยรวมถึงพระสันตะปาปาสององค์ รัฐบุรุษผู้มีชื่อเสียงอีกหลายคน ลูกหลานชายหญิงซึ่งต่างเปี่ยมด้วยวิสัยทัศน์และเกียรติยศ และไม่มีทางที่คนรับใช้นิสัยเสียคนไหนจะมาทำให้ชื่อเสียงวงศ์ตระกูลนี้ต้องมัวหมองได้ หากเอสเตบันยังมีชีวิตอยู่!

เขาตัดสินใจหมนลูกบิด พลักประตูเข้าไป เพื่อเข้าสู่ห้องรับแขก สีเทาๆ ตกแต่งจัดๆ ในแนวสแกนดิเนเวีย โต๊ะเจ้าหน้าที่ต้อนรับไม่มีคนอยู่ ทั้งห้องเหมือนไม่มีคน เอาใจล่ะทีนี่

ฉับพลันก็ได้ยินเสียงตะโกนดังออกมาจากห้องฝั่งขวา ที่ประตู กึ่งๆ ปิดไว้ เอสเตบันจึงหันขวับ เดินตรงไปอย่างมีเป้าหมาย เพื่อแอบมองเข้าไปในห้องประชุมมีแต่ชายหญิงในชุดทำงาน บนโต๊ะไม้มะฮอกกานี ด้วยาวซึ่งตั้งอยู่กลางห้องมีเค้กสีขาวโพลนก้อนหนึ่ง ซึ่งจุดเทียนไว้ และผู้หญิงคนหนึ่งเอนหน้าอยู่เหนือเค้ก แก้มป้องเพื่อเตรียมเป่าเค้ก หญิงสาวเป็นสาวน้อยร่างกะทัดรัด ดวงตาสีเทารูปทรงยาว เรือนผมหยิกเป็นลอนสลัดลายแซมเปีย หล่อนบรรจงเป่าเทียนจนดับแล้วค่อยยัดตัวขึ้นพร้อมกับยิ้มอย่างประหม่าให้กับฝูงชนที่รายล้อม

“ว้าว กินเค้กกันเลย ฉันต้องกลับไปทำงานต่อแล้ว” หล่อนพูดพลางหันหลังกลับ

“โอ๊ย เดี่ยวก่อนลี ซาบรินา” ผู้หญิงตัวสูง ผมดำตัดสั้นหัวเราะออกมา และก้าวมาขวางทาง “ของขวัญเธอยังมาไม่ถึงเลยนะ”

เสียงหัวเราะคิกคักดังทั่วห้อง ซึ่งเอสเตบันเดาว่าทุกคนคงรู้ว่าของขวัญคืออะไร

มาร์โค แต่เห็นชัดๆ ว่าผู้หญิงเจ้าของวันเกิดไม่รู้

เขาสั่งเกตมอง รู้สึกสงสารแม่สาวน้อยท่าทางคล้ายเด็กหลงทาง และจู่ๆ เหมือนจำได้ลางเลือนเต็มทนว่าเคยเห็นหน้าตาอ่อนโยนแบบนี้ ที่ไหนมาก่อน เหมือนคุ้นๆ จนหงุดหงิดหัวใจ แต่ก็นึกไม่ออกเลย

ชาวบรินส์คันธีระอย่างประหลาด “อู๊ย ทามาร่า ไม่ต้องยุ่งยากขนาดนั้นหรอก”

“โถ เราเต็มใจจะ ที่รัก และของขวัญนี้ต้องทำให้พวกเราเก็บเธอ มั่นหยุดตั้งแน่”

“แต่อาจไม่ ถ้าเธอพกโซคมา!” เสียงๆ หนึ่งดังออกมาจากกลุ่มคน และทุกคนก็หัวเราะกันครืนเครง

อันนี้ก็เป็นแผนของพวกนี้ลิ เอสเตบันคิด พวกประชาสัมพันธ์ จอมซำคิดหาเรื่องสนุกเล็กๆ น้อยๆ ด้วยการการแก้งเพื่อนร่วมงานซื้อขาย พวกนี้สั่งเจ้าชายทางไปรษณีย์ซึ่งลงไว้ในโฆษณาบริการหาเพื่อนใจเหี้ยๆ

โซคดีที่เพื่อนสนิทเขาซึ่งเป็นสมาชิกวุฒิสภาไปเห็นเข้าเลยถ่ายสำเนาส่งมาให้ ไอ้ตัวแสบนั้นใช้ชื่อเอสเตบันและบรรดาคัดดีอย่างเป็นทางการของเขา *อิล ฟรินซีพี เดอ คาโรวินญู** ซึ่งอย่างน้อยไอบักรานั้น ยังไม่อาจหาญพอจะลงรูปถ่าย!

จะว่าไปก็เป็นโซคดีของมิสแมคคอลลิสแตร์ที่ชายหนุ่มรู้เช่นเห็นชาติอดดีตลกจ้องจอมซำโขง และไล่คาสโนว่าตัวแสบนั้นออกไป เพราะสาวน้อยคนที่กำลังลองเล่นชิ้นเค้กที่ละนิดจะได้ไม่ต้องทุกซอกกับการถูกหยามเกียรติด้วยการกระทำใดๆ ของมาร์โค กับผลลัพธ์ใดๆ ที่อาจตามมา โดยเท่าที่เอสเตบันรู้ว่าน่าจะเป็นการเปลืองผ้าลินค้ำ หรืออาจแย่กว่านั้น!

* อิล ฟรินซีพี คือฐานันดรศักดิ์เทียบเท่าเจ้าชาย ถ้าเป็นภาษาอังกฤษคือ เดอะพรินซ์

แต่การที่เขาเดินเข้าไปเพื่อประกาศว่าเกมนี้จบแล้วจะเป็นการ
ประวิงเวลาความทุกข์ทรมานให้สาวน้อยคนนี้หรือเปล่า เพราะอีกไม่นาน
พวกนี้ก็จะคิดแผนเด็ดๆ แผนใหม่ จึงรู้สึกสงสารหญิงสาวขึ้นมา และ
ถ้ามีทางจะช่วยไม่ให้หล่อนต้องอับอาย...

ทางออกแวบขึ้นมาในความคิดอย่างคาดไม่ถึง

เอสเตบันผลักประตูเข้าไปในห้องประชุม เสียงพูดคุ้ยเสียบลง เขา
จึงยิ้มให้สาวๆ รอบห้อง และจ้องมองพวกพนักงานชายด้วยแววตาชวน
ให้ขยาด แล้วค่อยเลื่อนแววตาสูดลึกกลับไปยังเจ้าของวันเกิด

“เอ่อ ชินญอริน่า” เขาพูดพลางโค้งตัวขณะเดินเข้าไปหา แล้ว
จับนิ้วบอบบางขึ้นแต่ละริมฝีปาก “ดีใจครับที่สุดท้ายก็ได้พบคุณ ผมได้ยิน
เรื่องคุณเยอะเลย ที่รัก” ไซ้ กำลังเก็กเสียงแหบพร่าเล็กน้อย แต่คาด
ว่านั่นคงเป็นแนวมารีโค

ชาบริ่น่ายิ้มอย่างกังวลใจ และกะพริบตาปริบๆ ใส่เขาอย่างงงงัน
“ง...งั้นหรือคะ”

“ครับ เพื่อนๆ คุณจัดผมมาเพื่อให้คุณไปร่วมผจญภัยกับผม ตอนนี้
คุณคงไปกับผมได้” แม่สาวผมดำขลับพยักหน้าหงึกๆ ดวงตาเบิกกว้าง
อย่างชื่นชม และดูอีกาแบบไม่คิดชะด้วย “อันดีอามอ* รถผมรออยู่ ที่รัก”

ชาบริ่นามองกวาดทั่วห้องด้วยสายตาตื่นตระหนก แล้วมองเอส-
เตบันอย่างวิงวอนขณะเดินเข้าไปใกล้เขา “คุณไม่ต้องทำแบบนี้หรอกค่ะ”
พูดกระซิบ “ฉันรู้ว่านี่เป็นเรื่องล้อเล่น”

“แต่ผมยินดีนะครับ ชินญอริน่าแมคคอลลิสแตร์” ชายหนุ่มพูดเสียงดัง
พร้อมขยิบตาเหมือนรู้จักกันให้หล่อน และวางมือบนบันเอวหญิงสาวเพื่อพา
ไปยังประตู หล่อนสวมชุดกระโปรงเสื้อขนสัตว์ทำจากใยสังเคราะห์เซ็กซี่

* ไปกันเถอะ

ลีดำ ค่อนข้างสาทมมือ

เขานึกภาพหล่อนสวมชุดผ้าแคชเมียร์ สีฟ้าอ่อนซึ่งน่าจะเสริมดวงตาให้เด่นขึ้น และคงดูดีกว่านี้เยอะ

ในที่สุดทามารากีหายงงและรีบตามทั้งสองไปเพื่อส่งกระเป๋าเสื้อคลุม กับนามบัตร “ขอให้สนุกนะที่รัก คุณัดเธอจะช่วยเหลือแจกแจงรายละเอียดบริการต่างๆ ได้ แล้วพรุ่งนี้อย่าลืมเล่า ห้ามตกหล่นนะ”

ซาบริน่าแก้มแดงกำ คิ้วขาวของมา ไม่เหลียวกลับไปมองขณะให้เอสเตบันพาออกไป ตามด้วยเสียงเชียร์คู่อังประสานเสียงกันยาวๆ

“จะให้คนขับรถผมถือของลงไปให้มัย” เขถาม เลิกเก็กเสียงแบบเมื่อกี้

“เอ่อ...ไม่...ไม่เป็นไรค่ะ” พุดเสียงอึดอัด “รอเข้าไปในลิฟต์ก่อน แล้วฉันจะอธิบายทุกอย่างให้คุณฟัง”

“ครับผม” เขาให้หล่อนก้าวเข้าไปก่อน เพื่อแอบมองด้านหลังอย่างชื่นชม ไซ้แล้ว แคชเมียร์น่าจะเหมาะ เพราะหล่อนมีรูปร่างสง่างาม แคแต่งตัวไม่เป็น หรือฐานะอาจไม่เอื้ออำนวย

ทันทีที่ประตูลิฟต์ปิด ซาบรินาก็หันมาทางเขา “เอ่อ ฉันรู้นี่คืองานคุณ แต่เลิกเก็กทำผู้ดีเก๊ๆ ได้แล้ว พวกนั้นแค่จะแกล้งให้ฉันอาย แล้วงานคุณก็สำเร็จแล้ว” เซดปลายคางขึ้น ดวงตาสีเทาแข็งแกร่งขึ้นราวกับต้องใช้พลังใจมหาศาลในการพุด และดูเหมือนฝันตัวเองอย่างหนักเพื่อประสานสายตากับเขา “ฉันไม่รู้เขาจ่ายอะไรคุณเพื่อให้ทำแบบนี้ แต่ล้มมันได้แล้ว เพราะฉันไม่เดทกับคนแปลกหน้า ไม่สนใจการผจญภัย... โรแมนติก” สรุปลิดท้ายจนได้แต่ทำทางว่าวุ่น

“คุณมีแผนฉลองวันเกิดแผนอื่นรึอะ” เอสเตบันถาม “ใช่เลยยังสังสรรค์กับครอบครัวหรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ” หล่อนหัวเราะคล้ายอึดอัดที่เขาชวนคุย “ไม่มีเลี้ยงสังสรรค์ ฉันจะกลับบ้าน จะใช้เวลาช่วงบ่ายกับหนังสือดีๆ สักเล่มกับแช่น้ำร้อนในอ่าง”

เขาเลิกคิ้วอย่างฉงน “คนเดียวอะ?”

“ก็คนเดียวสิคะ!” หล่อนหายใจหอบราวขาดอากาศ “คุณคิดว่าฉันเป็นผู้หญิงแบบไหนกัน”

“ก็ผู้หญิงน่ารัก ฉลาด อ่อนไหว” เขาพูดตรงๆ ไม่คิดเยินยอ เพราะเป็นคนตรงไปตรงมาอย่างที่สุด

หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง สาวน้อยเพิ่งรู้ว่าว่าอำปากหวิว จึงค่อยเม้มปากแน่น และทำหน้าบึ้งใส่ “”คุณเป็นใคร และฉันจะหยุดเกมรักหนุ่มลาตินยัง?”

เขาไม่คิดโมโห เพราะเธอผู้น่าสงสัยคงต้องสับสนกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นเมื่อยี่สิบนาทีก่อน

“ผมคือเอสเตบัน โบนิเฟซ อิล ฟรินซีพี เดอ คาโรวินญอ” ชายหนุ่มแจ่มแจ้งเคร่งขรึม “ผมแค่อยากช่วยไม่ให้คุณโดนเพื่อนแกล้งหนักกว่านี้ อีกอย่างผมเป็นพลเมืองอิตาลีเลย ไม่ใช่รักหนุ่มลาตินแบบที่คุณพูด และ...”

“ฟังนะคะ” หญิงสาวขัดจังหวะโดยต้องใช้พลังอย่างน่าประหลาด “ฉันรู้เขาจ้างคุณมา ต้องทำยังไงเพื่อพิสูจน์ว่าคุณทำงานเสร็จแล้ว ไบเสร็จมีลายเซ็น หรือแบบฟอร์มความพึงพอใจให้ลูกค้ากรอก เอามาเลย ฉันจะเซ็นให้...ตายแล้ว!”

ทั้งสองก้าวออกจากล็อบบี้ตึกเพื่อออกสู่ถนนคอนกรีตที่คด ซึ่งตรงริมทางเดินมีรถเบนซ์สีดำเมี่ยมวาวับจอดอยู่ โดยคนขับรถสวมหมวกยูนิฟอร์มยืนรอตรงประตูด้านหลัง เปิดประตูออก และก้มศีรษะอย่างสุภาพ

ให้ซาบรีน่า

หล่อนกลืนน้ำลาย หันไปทางเอสเตบัน แก้มแดงระเรื่อ และดวงตาเบิกกว้างระยิบระยับคล้ายเด็กน้อยตื่นตื่น “นี่คงไม่ใช่ส่วนหนึ่งของบริการนะ”

“เป็นส่วนหนึ่งของบริการ อย่างที่คุณเรียก” เขาพูดพลางยกไหล่ ปกติเขาจะใช้รถกับคนขับเมื่อต้องไปเมืองไมคูนเคย ถ้าอยู่บ้านเขาจะขับรถเฟอร์รารีด้วยตัวเอง เพราะรู้จักถนนคดเคี้ยวเลียบชายฝั่งที่นั่นเป็นอย่างดี จึงเพลิดเพลินกับการขับรถ

“ตาย คุณพระช่วย” หล่อนพูดกระซิบ “ฉันไม่เคยนั่งรถเบนซ์มาก่อนเลย”

เขายิ้ม หลงเสน่ห์ความไร้เดียงสาของหล่อน

“อย่างน้อยให้ผมไปส่งคุณที่บ้านแล้วกัน” เขาเสนออย่างสุภาพ “เพื่อระหว่างทางจะได้อธิบายบางสิ่งให้คุณฟัง”

หล่อนลังเล “ฉันไม่รู้...บางทีเราควรหยุดเล่น แล้ว...

“ถ้าผมเป็นคุณคงไม่หยุด” เขาพูดจริงจัง ยื่นมือมาหาหล่อนอีกครั้ง

หล่อนเกือบถอยหนี แต่แล้วกลับมองตามเขาไปยังหน้าต่างด้านบนของตึก ซึ่งมีหน้าคนเรียงกันสลอนและมองมายังทั้งสอง

“คุณอยากให้เพื่อนรู้ว่าคุณ...เขาเรียกว่าอะไรนะ ใจชีวใจมั๊ย”

หล่อนหัวเราะ สีหน้าคลายเครียดลงทันที “อ้อ ใจปลาชิว แต่ไม่หรอก ฉันไม่ยอมให้พวกนั้นมันขนาดนั้นแน่” ค้อนพวกข้างบนหนึ่งขวับก่อนให้เอสเตบันพาขึ้นที่นั่งด้านหลังรถ แล้วเชยิบตัวบนหนังนุ่มเพื่อแบ่งที่ให้แก่เขา ตามด้วยร้องบอกคนขับว่า “ฉันพักอยู่ที่บีเรสตา แมรีแลนด์ เจ็ดห้าห้า ถนนมัลเลน ถ้าจะไปส่งก็จะเป็นพระคุณอย่างมาก”

คนขับปิดประตู แล้วเดินอ้อมตัวรถ

“คนขับคุณรู้มั๊ยคะว่าบีเรสตัอยู่ไหน” ซาบริน่าถาม

“รู้แน่นอน และหวังว่าคงไกล เพราะผมมีเรื่องมากมายอธิบายให้ฟัง มิสแมคคอลลิสแตร์” เอสเตบันยิ้ม แล้วเฝ้ามองขณะหล่อนมองตามริมฝีปากเขา

หล่อนถอนหายใจและสะบัดหัว รวากับปฏิสเทธของหวานชวนให้อ้วน “ให้ตายเถอะ คุณดูดีมาก แบบหล่อมากๆ หล่อสุดๆ แล้วก็แสดงบทบาทได้ดี แต่ฉันไม่สนใจ...บริการของคุณ”

หล่อนสั่นสะท้านเล็กน้อยแทบไม่รู้สึกละห้อยอนนามบัตรที่ทามาร่ายื่นมาให้โดยไม่ได้อ่านลงในกระเป๋าสีอ่อนอก เห็นก็ลืปากบนไปปรายปรายด้วยหยดเหงื่อเล็กๆ ดวงตาเปล่งประกายเกินไป และเขาแน่ใจว่าหล่อนไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าร่างกายตัวเองส่งสัญญาณอะไรออกมา

“เอาเป็นจอดตรงตึกข้างหน้านี้แล้วกัน เดี่ยวฉันนั่งรถประจำทางกลับบ้านเองได้”

“ไม่” เขาพูดออกมาที่อๆ

“ไม่อะไรคะ” ตอนนี้หล่อนมีท่าทางตกใจ

“คิดอีกที” เขาพูดซ้ำๆ “ผมว่าคุณน่าจะได้ฉลองจริงๆ จังๆ นะ อยากรวนเพื่อนคนไหนมั๊ย” ตั้งใจจะอธิบายเรื่องมาร์โค กองตรวจคนเข้าเมือง สถานะแท้จริงเขา หลังจากหล่อนนั่งกว่านี้อีกสักนิด”

“เพื่อนนะเธอ ไม่ ไม่มี คือ มีเพื่อนสมัยเรียนวิทยาลัย แต่ก็กลับไปคอนเนกทิคิตบ้านเกิดฉันกันหมดแล้ว ส่วนเพื่อนที่ทำงาน...” ยกไหล่รากับไม่อาจสรรหาคำพูดได้

“พวกเขาไม่ชอบคุณ” เขาเติมให้อย่างอ่อนโยน

“ใช่ค่ะ” หล่อนพูดเพิ่มพ้ำ “พวกเขาไม่ชอบฉัน อย่างเช่นวันนี้”

พวกนั้นสนุกที่ได้เลือกวันเกิดใครสักคนเพื่อหาทางแกล้งใครคนนั้นให้ได้ாய ฉันทเรียกมันว่า แกล้งกันให้อายแบบไม่ต้องเกิดเลย ฉันทพยายาม
ลางานเหมือนปีที่แล้วตอนเพิ่งเริ่มทำงานที่นี่ แต่เจ้านายก็ยืนกรานว่าไม่ได้”
ถอนหายใจ “มันก็จะสนุกอยู่หรอก แต่ฉันทไม่ชอบเป็นจุดเด่น”

เขาพยักหน้า ประหลาดใจที่หล่อนขาดความเชื่อมั่นในตัวเอง ช่าง
ไม่เหมือนพวกผู้หญิงที่เขารู้จัก

“งั้นเราก็ลองกันเจียบๆ สองคน โอเค” พรุ่งนี้เช้าเที่ยวบินชาย
หนุ่มถึงจะออก และเขาแทบไม่เคยอยู่ห่างไ้กับโรงโม่ หากจะใช้เวลาช่วง
บายนี้นักกับสาวอเมริกันทรงเสน่ห์สักคนก็คงไม่ใช่เรื่องหนักหนาอะไร อีก
อย่างหลังจากจัดการเรื่องหายณะที่มารีโคทำ เขาก็สมควรเป็นเวลาพักผ่อนสักหน่อย

หญิงสาวหัวเราะ กลอกตาสี่เทาสยไปมาอย่างไล่ทำไล่ทาง “เรา
สองคนเนี่ยนะ ตามลำพัง โอ้ย ไม่ล่ะคะ”

“ทำไม อย่างน้อยผู้หญิงน่ารักอย่างคุณก็สมควรได้ทานอาหาร
รสเลิศในสถานที่ๆ สุดหรู ในวันเกิด ทำไมไม่ให้มีความสุขกับตัวเองล่ะ”

หล่อนคำรามในคอเบาๆ อย่างคับข้องใจ ซึ่งเขาคิดว่าฟังดูเชื่กซี่
เป็นบ้า “ฟังดูน่าสนใจเอามากๆ เพราะกินแต่อาหารจานด่วนตลอด” ดี
อย่างน้อยการตัดสินใจหล่อนก็มีสันคลอนบ้าง “นี่เขาจ่ายแล้วใช่ไหม
คือไม่ใช่พอกินเสร็จคุณก็ส่งใบเสร็จให้ฉันทนะคะ”

เขาหัวเราะก๊าก แม่สาวนี้น่าสนุกดีแฮะ

เขาตั้งใจเต็มที่จะอธิบายเรื่องมารีโค แล้วค่อยพาไปส่งบ้าน เพราะ
แค่พาหล่อนขึ้นรถเบนซ์มาคงทำให้พวกนั้นสนุก แต่ตอนนี้รู้สึกว่ถ้าพา
หล่อนไปส่งบ้าน แล้วพรุ่งนี้ถ้าเพื่อนๆ ถามอะไร แม่สาวนี้คงโกหกไม่
เป็นแน่ คงยอมรับว่แค้นรถไปกับเจ้าชายทางโปรษณีย์ และเพื่อนๆ
ก็คงสนใจที่ได้แกล้งจนอับอาย

แต่ถ้าวันนี้เขาจะเกี้ยวหล่อนสักหน่อย ในแบบที่ไม่เป็นพิษเป็นภัย อย่างน้อยหล่อนก็คงมีเรื่องตลกไปเล่าให้เพื่อนฟัง แล้วสาวน้อยคนนี้จะกลายเป็นผู้ชนะ

เขาชอบความคิดนี้ เพราะหล่อนดูเป็นคนดี จึงอยากสร้างเกราะคุ้มภัยให้เพื่อกันการโดนแกล้ง

บาร์นิที่ใช้แขนโอบรอบตัวเอง กดแนบหัวไหล่ตึงเครียดกับเบาะหนังนุ่มของรถเบนซ์ นอกหน้าต่างติดฟิล์ม คือทิวทัศน์ของวอชิงตัน ดอกต้นเชอร์รี่ที่เป็นรู้จักยังไม่บานสะพรั่ง แต่เห็นเป็นเมื่อดสีชมพูเบียดกันหนาแน่นในช่วงสายของตอนเช้าแบบนี้

หล่อนรู้สึกตัวเองดูงะแงะ ลำบากใจชอบกล ท้องไส้ปั่นป่วนเพราะตื่นตื่น ไม่รู้จะวางมือวางไม้ยังงี้ จะมอง...หรือไม่มองดี เพราะเดี๋ยวก็เหลือบมองปากนำหลังไหลของชายคนข้างๆ ตอนเขาพูด แต่เดี๋ยวก็มองมือใหญ่แข็งแรง ที่วางบนต้นขาซึ่งปกคลุมด้วยผ้าเนื้อนุ่มสีเทาอย่างเพ

หล่อนไม่รู้ชื่อจริงเขา แต่กลับมองต้นขาเขาตาหวานเชื่อง! และคาดว่าเขาพร้อมจะนอนด้วย ซึ่งอาจถูกว่าจ้างมาให้ทำ นี่หล่อนจะกล้าดูรายการการให้บริการในนามบัตรมัยละเนี่ย

แต่คิดคอกก็ตีบตัน แก้มแดงปลั่ง และเมื่อพยายามจดจ่อกับทิวทัศน์ในวอชิงตัน ก็เห็นแต่เงาชายหนุ่มที่สะท้อนในกระจกติดฟิล์มของรถเบนซ์ เขากำลังมองมา โดยคิดว่าหล่อนไม่รู้ ซึ่งนั่นก่อให้เกิดระลอกคลื่นความอบอุ่นจนวาบหวิวข้างในลึกๆ

“ฉันอยากกลับบ้านเปลี่ยนชุดก่อน” หล่อนพูดพลางก้มมองชุดขนสัตว์สีดำเซ็กซี่ ของตัวเอง “ถ้าเราจะไปกินกลางวันทีหุรุๆ กัน”

“ฟรีโก้* จันทน์ก็ใส่ที่ทำให้คุณรู้สึกดีและเป็นผู้หญิง” แนะนำด้วยเสียงทุ่มน่าฟัง

หล่อนพยายามเพิกเฉยคำพูดเขาที่ดังก้องกังวานไปตามเส้นประสาทหล่อน ทำให้หวิว เกือบตัวลอย แล้วจะใส่อะไรดีล่ะ

เพราะแทบมีแต่ชุดสีดำหรือไม่กี่สีทึมๆ เป็นชุดทำงาน ไม่ดึงดูดสายตาเอาเลย เพื่อให้ดูเป็นสาวทำงาน เลี่ยงความเป็นผู้หญิงเปราะบาง หรือไม่กี่เป็นกางเกงยีนส์ เสื้อกีฬาแขนยาวไว้ใส่ตอนวันหยุด และแม้ว่ามีกำลังเงินพอ ก็ไม่เคยมีความจำเป็นต้องซื้อชุดแบบอื่นเลย ซาร์่า เพื่อนบ้านเธอ น่าจะมีชุดสวยๆ ให้ยืมสักชุด อย่างน้อยก็ชุดที่ดูมีสีสนั้เล็กน้อย

“คุณน่าจะเหมาะกับชุด...” เขาดูคล้ายกำลังครุ่นคิดถึงแบบชุดต่างๆ “...ของอังกาโร่ หรือดีแอนดจี หรือใหม่ก็แบบชุดลำลองที่ผมเห็นจากพอสซิทาโน”

“พอสซิทาโน” หล่อนหัวเราะ เพราะนึกถึงบทความในไวค์ที่เพิ่งอ่านไป ताโตไป “แบบชุดหญ่หรืออิตาลีนะเธอคะ นี่คุณไม่ต้องเล่นบทบาทสมจริงสมจังเพื่อฉันนักหรอก”

“เปล่าสักหน่อย” เขาเลิกคิ้วเขม็งขึ้น แต่ปากอ้มได้รูปเจือแววขบขัน

“ก็แหงอยู่แล้ว ฉันรู้คุณคงอยู่แล้วๆ นี่แหละ ถูกจ้างให้มาเป็นคู่เดทฉัน” หล่อนหยิบนามบัตรออกมา ยื่นให้เขา “เป็นการพูดอย่างสุภาพว่าคุณเดทกับฉันเพราะเงิน” ยิ้มกับเขาอย่างเข้าใจเพื่อให้อีกฝ่ายรู้ว่าไม่ได้รู้สึกแยะ “เจ้าชายเนี่ยะ นันเอเจนซี่เขาลงประกาศด้วยการเรียกคุณแบบนั้นแหละคะ”

“นั่นคือสถานะผม” ชายหนุ่มพูดอย่างสุภาพ รับนามบัตรมาและหย่อนลงกระเป๋าลือ่นอก

* ด้วยความยินดี

หญิงสาวทำเสียงเซอะเบาๆ “เจ้าชายนะเธอ เซอะจะตาย อย่างกับเทพนิยาย พวกนั้นไม่รู้หรือไง”

“ผมก็ไม่รู้สิ”

หล่อนบอกตัวเองว่าน่าจะเกลียดที่เขามองมาด้วยท่าทางอึดอัดใจ แต่ดูเหมือนเป็นบ้า จนทำอะไรก็คงไม่ผิด

สามสิบนาทีต่อมา ทั้งสองก็มาถึงที่พัก ชาบริ่น่าจึงเขยิบไปทางประตู แต่คนขับเคลื่อนไหวด้วยความรวดเร็ว เพื่อมาเปิดประตูให้ และรู้สึกว้าวเสียบันเขยิบตามหลังหล่อนมาติดๆ

“คุณอยู่ตรงนี้แหละ” หล่อนสั่งเขาอย่างหนักแน่น ราวกับเขาเป็นลูกหมาน้อยจอมซนที่ถูกสั่งให้อยู่กับที่

“สุภาพบุรุษควรไปส่งสุภาพสตรีตรงประตู” เขาคำนขึ้นมา ดูเหมือนผิดหัว

“ใช้ค่ะ จะสุภาพบุรุษหรือไม่ยังงั้น คุณก็ต้องรอในรถ”

เพราะหญิงสาวคงไม่ยอมให้พ่อหนุ่มสั่งจองทางโทรศัพท์หรือพวกเขาจะเรียกตัวเองยังงั้นก็ตาม เข้าวาร์ตเมนต์หรรอก เพราะอะไรๆ ก็ดูุ่นวายพออยู่แล้วกับการที่เขานั่งรออยู่ในรถเบนซ์บนถนนหน้าที่พัก หล่อนยังดีที่เพื่อนบ้านไปทำงานกัน แต่ก็ยังมีบางคนอยู่บ้าน เลยสงสัยขึ้นมาว่าถ้าไปบอกมิสซิสแครนสกีที่ห้องเจ็ดบี ซึ่งแน่นอนร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าตอนนี้กำลังมองมา โดยบอกว่าหล่อนกำลังจะไปงานศพ แล้วนางจะเชื่อมั้ยนะ

ชาบริ่น่าครดหัส เพื่อเข้าตึก กดลิฟต์ขึ้นแปด เคาะเข้าอย่างหงุดหงิดขณะลิฟต์เคลื่อนตัว พอไม่กี่วินาทีก็เดินเข้าห้อง และหายใจอย่างหนักหน่วง

หล่อนเสียดสีไปหรือเปล่า ถึงยอมออกไปกับคนแปลกหน้าเพื่อ

ฉลองวันเกิดกันตามลำพัง แต่ลองสักหน่อยจะเป็นไร ก็แค่ออกไปกินมื่อกลางวันกับผู้ชายคนหนึ่ง แล้วค่อยให้ทิปอย่างเหมาะสมเท่าที่ค่าจ้างต่อสัปดาห์จะเอื้ออำนวย จากนั้นก็กลับก่อนหกโมงเย็น ก่อนเพื่อนบ้านจะกลับกันมา

สิบนาทิต่อมา หล่อนสวมเสื้อสเวตเตอร์สีม่วงนูนเป็นปุ่มๆ กับกระโปรงขนสัตว์สีดำแบบเรียบร้อย รองเท้าส้นเตี้ย ถู่น่องเต็มตัวสีดำ และเครื่องประดับของจริงที่หล่อนมีเพียงอย่างเดียวนั่นคือต่างหูเป็นรูปทรงหัวใจเม็ดจ้อย ซึ่งได้มาฟรีตอนเจาะหู ตามด้วยแต่งหน้าบางๆ ก็เป็นอันเสร็จพิธี

ตอนนี้หล่อนพร้อมแล้วสำหรับอะไรก็ได้!

อะไรก็ได้ ซึ่งเมื่อเดินมาถึงรถก็คิดว่าแต่ยกเว้นผู้ชายหล่อบาดจิตคนนี้ ไม่ว่าเขาจะเป็นใครก็ตาม และเมื่อเขาเห็นหล่อนเดินลงบันไดมา ก็ส่งสัญญาณด้วยการโบกมือให้คนขับเปิดประตูรถ แล้วก็ลุกออกจากรถ ผายมือ เพื่อเชื้อเชิญหล่อนขึ้นรถเบนซ์

“พวกเขาฝึกคุณมาดีจัง” หญิงสาวพูดจึงมำขณะเลื่อนตัวเข้าไปนั่งบนเบาะหนังสีเทา

“มี สคูซี” เขามานั่งข้างๆ

“เอ่อ” พูดอย่างประหม่า “คือทุกวันนี้ไม่มีใครมารยาทสุภาพบุรุษแบบดั้งเดิมกันแล้ว แม่ฉันบ่นเรื่องนี้มาตลอด” รู้ตัวว่าเริ่มพูดพล่าม แต่ต้องพูดนั้นพูดนี้เพื่อควบคุมจังหวะการเต้นหัวใจอันถี่ร่ว “อ้อ จะให้เรียกคุณว่าอะไรดีละ เจ้าชายหรือไง” ยิ้มกว้าง เพราะรู้สึกเหมือนพูดอะไรโง่ๆ

เขากำลังมองด้วยแววตาแบบนั้นอีกครั้ง เหมือนหล่อนทำให้เขาขบขัน ซึ่งไม่ได้รังเกียจที่ทำให้เขาได้สนุก เพียงแต่บ่อยครั้งที่ผู้ชายมักมีปฏิกิริยาต่อหล่อนแบบนี้

“เอสเตบัน” เขาพูดขึ้นในที่สุด “นั่นชื่อจริงผม”

“อ้อ” อาจจะใช่

“แม่คุณอยู่ใกล้ๆ กันหรือเปล่า” เขาถาม

“เปล่าค่ะ” พูดเสียงละห้อย ขณะรถออกตัวอย่างนุ่มนวล “แม่เสียไปตั้งแต่สองปีก่อน ท่านเป็นมะเร็ง”

“เสียใจด้วยครับ” เขาพูดอย่างอ่อนโยน

หล่อนรู้ว่าเขามองมาอย่างใกล้ชิด และต้องกะพริบตาเพื่อไล่น้ำตาที่รินขึ้นมา “มันเป็นเรื่องแย่มากสำหรับแม่กับฉัน เพราะเราสนิทกันมาก”

“แต่ยังไงคุณก็ยังเหลือญาติพี่น้องคนอื่น...”

หล่อนสั่นหัว “ไม่มีใครที่สนิทเลย แต่ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ฉันกำพร้าพ่อ แลผมเป็นลูกคนเดียว แต่ฉันมีป้าอยู่ในคอนเนกทิวิต์ เรายังส่งการ์ดคริสต์มาสให้กันอยู่” เสริมด้วยน้ำเสียงพยายามให้สดใส

“งั้นคุณก็อยู่คนเดียว” ชายหนุ่มเอ่ยขึ้น “อยู่คนเดียวแบบไม่มีใครเลย”

หญิงสาวมองมาทางเขา และสาบานได้ว่าเห็นความสงสารอย่างแท้จริงในแววตาเขา ซึ่งคิดว่าแปลกที่คนอาชีพอย่างนี้จะใส่ใจใส่ใจเรื่องแบบนี้ แล้วพอระยะผู้ชายอย่างเขาก็จะกลายเป็นเหมือนภูมิคุ้มกันความบอบช้ำทางใจให้ลูกค้า คล้ายพวกบาร์เทนเดอร์

“ฉันมีงานเป็นเพื่อน ก็พอชดเชยได้” ตวัดสายตามองเขาโดยไม่หันหน้า รู้สึกได้ว่าอีกฝ่ายยังคงจับจ้องมา และสงสัยว่าทำไมเขาเงิบไป หรือคิดอะไรอยู่

พอครู่หนึ่ง เอสเตบันก็โน้มตัวไปด้านหน้า เพื่อพูดเบาๆ กับคนขับจนหล่อนไม่อาจจับใจความได้

รถวิ่งมาถึงใจกลางเมือง เคลื่อนผ่านถนนวิสคอนซิน จนผ่าน

เซฟวีเชสแหล่งแฟชั่นทันสมัย จนอดหน้าร้านค้าร้านหนึ่งที่หล่อ่นเดินผ่านบ่อยครั้ง แต่ไม่เคยเหยียบเข้าไป

“เวอร์ซาเซไม่ใช่ร้านอาหารนะคะ” หล่อนพูดอย่างช่วยเต็มที่
“ผมรู้ แต่ผมเปลี่ยนแผนแล้ว เพราะที่ๆ เราจะไปกัน คงทำให้คุณต้องเปลี่ยนชุด”

หล่อนก้มมองเสื้อผ้าตัวเอง “นี่ยังไม่หรุพอหรือคะ”

เขาเอียงหัวไปด้านหนึ่งและสังเกตดูด้วยใจเป็นกลาง “มันดูไม่เหมาะกับคุณ มา...ไปลองชุดใหม่ๆ กันแล้วคุณค่อยตัดสินใจ”

ซาบริน่าทำเสียงห่อะเลาะน้อยอย่างไม่ตั้งใจ “ฉันรู้นะนี้ไม่ได้รวมอยู่ในบริการ เพื่อนร่วมงานฉันไม่มีทางทำอะไรเวอร์ซานี้หรอกค่ะ แล้วนี่รู้มัยว่าของในร้านแพงแค่ไหน”

“ไม่ต้องห่วงมีคนจัดการไว้แล้ว” เขาพูดเรียบๆ

หล่อนจ้องเขาแล้วยิ้ม รู้สึกกล้านิดๆ “ก็ได้ค่ะ ถ้าคุณอยากเล่นฉันก็จะเล่นด้วย แต่พนักงานในร้านเวอร์ซาเซห้ามเฉียดเข้าใกล้ฉันเพื่อเรียกเก็บเงินนะ”

เขาหัวเราะขำและส่ายหน้า “รับรอง ที่รัก”

หนึ่งชั่วโมงต่อมา ทั้งสองออกจากร้านเวอร์ซาเซ พร้อมกล่องสี่ทองบางๆ ซึ่งเป็นเสื้อชุดเก่า รองเท้า กับถุงनोंของซาบริน่า ห่ออยู่ในกระดาษบางๆ แว่ววาว ส่วนหล่อนสวมชุดผ้าแคชเมียร์สีน้ำเงินอมเทาประดับด้วยเข็มกลัดทอง รองเท้าหนังนุ่ม เป็นแบบสาย ส้นเข็ม โดยชำระเงินผ่านการจัดการอันลึกลับระหว่างเอสเตบันและพนักงาน ซึ่งมีแค่การเซ็นชื่อ ไม่เห็นใบเสร็จหรือบัตรเครดิตสักนิด ส่วนพนักงานก็แทบจะคุกเข่าทำความเคารพเมื่อเขาออกจากร้าน

หล่อนแทบจะเชื่อเสียสนิทใจ

ถ้าเขาไม่ได้เป็นพวกเชื่อพระวงศ์จริง เพราะมันยากที่จะยอมรับ
อย่างน้อยเขาก็มีค่าเบี่ยงเบนในวงเงินสูงมากๆ และยังได้รับความเคารพ
จากเจ้าของร้านหรูๆ ด้วย ซึ่งดูไม่น่าจะใช้ประโยชน์พิเศษจากการทำงาน
เป็นคู่แข่งระดับมืออาชีพ

นี่ทำให้ต้องปรับจิตปรับใจกันยกใหญ่เลย

ต่อมาเขาก็พาไปร้าน วันแมทธิ ซึ่งเป็นร้านอาหารอิตาเลียน ระดับ
หรูเลิศ บนถนนเฮอร์เทิน เอสเตบันสั่งอาหารให้ และหล่อนก็ชอบที่เขาเลือกให้
ทั้งสองทานชาลูกกะ พาสต้ากับซอสมะเขือเทศเข้มข้นหอมกรุ่นกลิ่น
น้ำมันโอลีฟ ตามด้วยไวน์บาโรโลรสเยี่ยม

หล่อนอดใจถามเขาไม่ได้ “นั่นคุณก็เป็นคนอิตาเลียนจริงๆ นะสิ”

ถามตอนทั้งคู่เดินกลับไปยังรถ

“ครับ”

“แล้วรวัยมัย”

“มากๆ” คำถามนั้นทำให้เขาขำมากกว่าโกรธ

หล่อนพยักหน้า คิดถึงสมัยก่อนตอนโดนหลอกง่ายๆ เป็นยาย
ซื่อป้อ

ตอนเจ็ดขวบตอนนี้ อาเฟอร์ริซิโอชวนให้เล่นเกมหมอกับคนไข้
แล้วหล่อนก็โดนหลอกให้แก้ผ้าเพราะต้องเป็นคนไข้ แล้วก็ไปหลงเชื่อ เบคก็
เฟนสเดน ดาวเด่นสมัยเรียนมัธยม ซึ่งแกล้งมายินดีที่ซาบริน่าได้ร่วมเป็น
คณะกรรมการหนังสือรุ่น และถือเป็นการแกล้งกันอย่างโหดร้ายที่สุด

แต่นั้นเป็นเรื่องสมัยเด็กๆ เรื่องน่าอายที่ผ่านมานั้นนานแล้ว แต่
การไปหลงเสน่ห์ หรือหลงกลคนแปลกหน้าตอนโตนี้สิ ยังไงหล่อนก็คง
ไม่ยอมหรือท้อไม่ว่าเป็นผู้ชายคนไหน รวยหรือไม่รวย

“จู้...จู้” หล่อนพุดพลาบปิดมือเอสเตบันออกจากหัวเขาซึ่งเขา